

Slečna
Marlová

Joe Garcia

KLETBA FARAONŮ

Splendidum družstvo

KLETBA FARAONŮ

Slečna Marlová

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

SLEČNA MARLOVÁ

Kletba Faraonů

Copyright © Joe Garcia, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-384-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-385-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-386-1 (PDF)

Obsah

První kapitola
Druhá kapitola
Třetí kapitola
Čtvrtá kapitola
Pátá kapitola
Šestá kapitola
Sedmá kapitola
Osmá kapitola
Devátá kapitola
Desátá kapitola
Jedenáctá kapitola
Dvanáctá kapitola
Třináctá kapitola
Čtrnáctá kapitola
Patnáctá kapitola
Šestnáctá kapitola
Sedmnáctá kapitola
Osmnáctá kapitola
Devatenáctá kapitola
Dvacátá kapitola

První kapitola

Slečna Kristin Marlová je vitální padesáti šestiletá stará panna. Jako každý den seděla v slábnoucím odpoledním světle a očima procházela řádky udržované zahrady. V ruce jemně držela kytici čerstvě natrhaných květů. Vždycky byla samotářkou a nacházela útěchu v klidu skotské krajiny a v četbě knih. Jedinými zvuky, které ticho prorážely, bylo vzdálené volání hospodářských zvířat a občasné šustění listů. Tento klidný život si po těžkostech, které ji přinesly události v minulém roce, opravdu užívala. Zázemí ji poskytli na svém statku starší manželé Elliottovi v městě Inverness.

Náhle zahlédla, jak k ní kráčí po kamenné cestě, která oddělovala zahradu od dvorku se zvířaty pan Elliott s dopisem v ruce. Na tváři měl výraz mírné zvědavosti. „Slečno Marlová,“ začal svým silným skotským přízvukem, „dostala jste dopis z Londýna.“ Podal jí obálku s náznakem úsměvu na jeho popraskaných rtech.

Slečna Marlová dopis s kývnutím na znamení díky přijala a srdce jí při pohledu na známý rukopis poskočilo. Londýn i vzpomínky, které v něm byly, už dávno opustila. Naposledy odtamtud dostala dopis, od své staré přítelkyně, která se stará o její malý domek v Suttonu ve čtvrti Velkého Londýna, do kterého se momentálně nemůže vrátit, protože se stále bála o svůj život. (*Důvod*

jejího strachu pramení z událostí, které se ji přihodily v e-knize 'Slečna Marlová: Záhadné vraždy'). Opatrně rozlepila obálku a rozložila papír, odhalujíc úhledné, plynulé písmo, které jí nahnalo mrazení po zádech.

„Je to od Emmy,“ zamumlala si pro sebe, hned poznala ruku své bývalé nejlepší kamarádky ze střední školy. Už jen to jméno v ní vyvolalo záplavu emocí, které už dávno pohřbila. Neviděla Emmu Evansovou více než tři desetiletí, a to od zrady, která zničila jejich přátelství.

Kristin si přečetla dopis se směsicí nedůvěry a úzkosti. Emma ji žádala o pozvání do Invernessu a jako důvod uvedla, že má pro ni skvělou nabídku.

„Skvělou nabídku,“ odfrkla slečna Marlová, „co mi ta mrcha, chce nabídnout, když mi zničila život.“

Kristin přivřela oči a vrátila se do let, kdy studovala třetím rokem na London School of Economics.

Je ji krásných osmnáct let a sedí na lavičce před střední školou v náruči rozkvetlých květín. Harry Byrne, její přítel od prvního ročníku, se k ní naklonil blíž, jeho modré oči byly plné vzrušení, když mluvil o jejich společné budoucnosti. Jeho hlas, směs naděje a ambicí, byl v ostrém kontrastu s tím tichým hlasem, který znala z jejich nočních studijních sezení. Harry byl vysoký, s pískově hnědými vlasy a se sportovní postavou.

„Ahoj, Harry a Kristin,“ přerušil jejich rozhovor známý hlas, „mám pro vás pozvánku.“

Oba se otočili a uviděli Emmu Evansovou, Kristininu nejlepší kamarádku, jak k nim kráčí s jistotou páva. Její dlouhé husté blond vlasy ve vlnách se svou barvou mohly vyrovnat slunci a její úsměv byl zářivý jako

diamantový náhrdelník. Navzdory nedostatku akademických schopností dokázala Emma v každém vyvolat pocit, že je součástí jeho světa, světa, kde večírky a popularita znamenaly víc než kalkulace a ekonomie.

„Co se děje, Em?“ zeptal se Harry a jeho hlas se zvýšil s upřímnou zvědavostí.

Emma se dívala z Harryho na Kristin a její pohled se na ní na krátkou, nepříjemnou chvíli zastavil. Pak promluvila sladkým vrkáním: „Dnes večer pořádám večírek u sebe v chatě. Musíte oba přijít.“

Kristin pocítila záchvěv hrůzy. Večírky nikdy nebyly jejím rájem. Bylo tam moc hluku, bylo tam moc lidí a ona nikdy nevěděla, co si počít. Harry se naopak při té zmínce téměř rozechvěl vzrušením.

„Proč ne,“ řekl a s nadějným pohledem se otočil ke Kristin. „Pojďme! Bude to zábava.“

Kristin zaváhala, před očima se jí mihl obraz klidného večera s oblíbenou knihou. Ale věděla, že Harry bude zklamaný, kdyby řekla ne, a tak přikývla a spolkla své výhrady jako hořkou pilulku.

Než dorazili k chatě, slunce zapadalo a malovalo oblohu paletou ohnivých oranžových a růžových odstínů. Vzduch byl plný vůně grilování a vzdáleného pulzování hudby. Jakmile vstoupili dovnitř, smích a štěbetání je obklopilo jako nepropustná hráz. Harryho oči se rozzářily jako dítěti v cukrárně, chytil Kristin za ruku a táhl ji davem lidí.

V obývacím pokoji se do rytmu pohupovalo moře teenagerů, jejich pohyby byly malátné od pití. Stěny byly polepené plakáty kapel, o kterých Kristin nikdy neslyšela, a podlaha byla lepkavá od rozlitého piva. Harry zmizel v davu a nechal Kristin, aby se o sebe postarala sama. Zhluboka se nadechla, snažila se ignorovat bolest v hrudi a vydala se do kuchyně hledat něco nealkoholického k pití.

Když se proplétala mezi účastníky večírku, ucítila na rameni ruku. Otočila se v očekávání, že uvidí Harryho s pivem v ruce, dychtivého sdílet svého nově nabytého párty ducha. Ale byl to cizinec, chlapec s tmavými vlasy a šibalským úsměvem, který jí místo toho nabídl drink.

„Vypadáš, jako by ses nudila,“ řekl a podal jí sklenku naplněnou šumivou, jantarovou tekutinou.

Kristin si ji vzala a očima prohledávala místnost, zda konečně neuvidí svého přítele. Ale Harry nikde nebyl k nalezení. Mladík ji nezajímal a dala mu to jasně najevo. Usmál se a odešel si hledat jinou oběť.

Kristininy oči těkaly po přeplněné místnosti, hudba jí nepříjemně duněla v uších. Ustrkla si perlivého nápoje a bublinky jí trochu otupily, prohlížela si tváře účastníků večírku. Místnost byla plná pohupujících se těl a ona se cítila nepatřičně, jako osamělá ryba v moři žraloků. Pak její pozornost něco upoutalo.

Byl to Harry, stojící ve dveřích slabě osvětlené chodby, jeho pohledné rysy zakrývaly stíny. Ale byla to dívka vedle něj, z které Kristin srdce kleslo do žaludku jako kámen v hlubokém jezeře. Byla to Emma, její nejlepší kamarádka, její důvěrnice, osoba, které důvěřovala víc než komukoli jinému na světě. Ona a Harry se vášnivě líbali, jako by byli v celé místnosti sami.

Na okamžik se svět přestal točit. Hudba utichla do tupého hučení, smích a štěbetání se stávaly vzdálenou ozvěnou. Ruka se sklenici s pitím povolila a jantarová tekutina se rozlila na lepkavou podlahu. Když znovu zaostřila zrak – už je neviděla. Zdálo se jí to snad? Jako náměsíčná šla do míst, kde je spatřila.

Plížila se chodbou k pokoji, z kterého se ozývaly vzdechy milenců. Kristin pomalu otevřela dveře. Emma klečela na posteli a Harry... její milovaný Harry do ní zezadu narážel svým penisem.

Musela se hodně ovládat, aby neomdlela. Dva lidi, kterým věřila a měla je ráda, ji zradili. Otočila se na patě a běžela, prodírala se přeplněnou místností, zrak se jí rozmazal ze slz. Zastavila se až venku, chladný večerní vzduch ji plácal do tváře jako drsná realita.

Zbytek noci byl jako v mlze. Už si ani nevzpomínala na cestu domů taxíkem. Doma padla do postele, tiché slzy jí promočily polštář. Ráno ignorovala Harryho zběsilé zvonění a místo toho se ponořila do studia a hledala útěchu v chladných, tvrdých faktech ekonomie. Bylo to snazší než čelit chaosu, v který se její srdce proměnilo.

Dny se měnily v týdny a bolest z Harryho zrady se rozrostla v otupělé přijetí. Emmě se vyhýbala jako moru, její hněv doutnal těsně pod povrchem. Pokaždé, když uviděla blondýnku na chodbách školy, cítila bodnutí bolesti tak ostré, že bylo téměř fyzické.

Večírek na chatě se stal zlomovým bodem v životě Kristin. Uvědomila si, že láska, podobně jako večírky, které Emma pořádala, není pro ni. Byla to hra, kterou neuměla hrát, a už ji unavovalo prohrávat. Soustředila se tedy na to, co ji šlo nejlíp: čísla, teorie a hledání znalostí. Její srdce, kdysi otevřené a plné naděje, se stalo pevností, obklopenou chladnými, neústupnými zdmi akademické obce.

V následujících dnech se Kristin vrhla do studia s vervou, která překvapila i ji samotnou. Knihovna se stala jejím útočištěm, čísla a grafy v učebnicích uklidňující konstantou uprostřed zmatku jejího osobního života. Studenti ji začali říkat „Ledová královna“, její bystrý intelekt a odtahité chování zastrášovaly ty, kteří se k ní odvážili přiblížit.

Mezitím vztah Harryho a Emmy pokračoval i na veřejnosti. Pokaždé, když byla vyslovena jejich jména, bylo to jako solit čerstvou ránu. Kristin však držela hlavu vztyčenou a odmítala jim dopřát potěšení vidět ji zraněnou.

Jednoho večera, když odcházela z knihovny, se její cesta zkrřížila s Harrym. Jeho oči hledaly v jejích záblesk tepla, které kdysi sdíleli, ale ona se odvrátila, chlad jejího pohledu ho prořízl jako střep ledu. Otevřel ústa, aby promluvil, ale ona odešla, její kroky se ozývaly chodbou jako konečné sbohem.

Ale jak se školní rok chýlil ke konci a vzruch stáží a letních románků naplňoval vzduch, Kristin si nemohla pomoci a cítila tíhu své samoty. V tichých chvílích myslela na Harryho a Emmu, na kamarádku a lásku, kterou ztratila, a na život, ke kterému se odvrátila. A v těchto chvílích přemýšlela, jestli udělala správné rozhodnutí. Vyměnila šanci na štěstí za chladné objetí akademického úspěchu... a stačilo, tak málo... odpouštím vám...

Kristin se probírala ze vzpomínek. Zatřásla hlavou a šla si uvařit silný čaj. Vztah Emmy a Harryho nevydržel dlouho, přestože se vzali. Tři roky po svatbě Emma utekla s nějakým hercem do Ameriky. Víc se už o ni nedozvěděla a ani ji to nezajímalo. Harry údajně po útěku Emmy už zůstal sám. Sice mu nevyšlo manželství, ale splnil se mu sen a stal se archeologem. Spoustu času prý trávil na vykopávkách střídavě v Egyptě a v Mezoamerice.

„Co po mě chce Emma po tolika letech?“ přemýšlela nahlas slečna Marlová. Cítila nějakou nepravost, ale zvědavost byla silnější, chtěla se dozvědět, co má za lubem. Léta sice nevymazala palčivou bolest zrady, ale možná nastal čas konfrontovat duchy minulosti. S hlubokým nádechem se rozhodla Emmu do Skotska pozvat. Následující den se posadila ke svému psacímu stolu a napsala odpověď. Bylo to váhavé přijetí, plné spíše otázek než vzrušení. Ale byl to začátek.

Druhá kapitola

Emma vplula do pokoje jako vír energie v elegantním cestovním kabátě. Stále to byla i po těch letech velice krásná a přitažlivá žena.

„Doufám, že jsi připravená na dobrodružství!“ zvolala Emma Evansová, oči jí jiskřily vzrušením. Stála ve dveřích statku Elliottových v Invernessu, městečka, které jako by bylo neustále líbáno lehkou mlhou, která mu dodávala éterickou záři.

„Dobrodružství?“ nechápala slečna Marlová.

„Miláčku, Kristin! Všechno ti vysvětlím. Děkuji za pozvání. Moc ráda tě po letech vidím,“ vrhla se Emma na ni ode dveří.

Když viděla, že slečna Marlová je chladná a neprojevuje z jejího příchodu žádnou velkou radost, převrátila oči a řekla: „Proboha! To tě ještě nepřešlo? Kdyby tě Harry miloval, tak za mnou neskočí do postele hned první noc.“

„Svedla si ho. Během jednoho večera jsem přišla o nejlepší kamarádku a o chlapce, kterého jsem milovala víc než kohokoli jiného.“

„Nedělej z toho melodrama. Ztracené tři roky. Zajímaly ho mumie víc než já. Nemůže se nikdo divit, že jsem zdrhla do Ameriky s Alexandrem. I když to byl taky pěkný prevít. Sliboval

hory doly a nic. Žádná sláva, žádné velké prachy, ale v posteli – to byl chlap.“

„Proč jsi za mnou přijela?“

„Chci tě vytáhnout z téhle díry a odčinit to, co jsem ti způsobila. Víš, vdala jsem se za úspěšného majitele novin Page Six v New Yorku. Richard Roberts se jmenuje a díky němu jsem se dostala do vyšší společnosti. Ovšem tamní smetánka – hrůza – ty ženské nafoukané – chyběla mi tvoje moudrost a pochopení.“

„Proč ses tedy podepsala jako Emma Evansová?“

„Protože se tak pořád jmenuji – Emma Evansová Robertsová, ale to není důležité,“ vytáhla ze své luxusní kabelky katalog se zájezdy do Egypta. „Miláčku! Čeká nás velké dobrodružství.“

Slečna Marlová se stále nemohla přinutit k úsměvu. Dívala se na rozzářenou Emmu přes brýle ze svého křesla u okna. „Emmo, o čem to tu proboha mluvíš?“

„No, Egypt, samozřejmě! Země faraonů, pyramid a... no, nezapomínejme na teplo, které ti skotské podnebí nikdy nemůže dát!“

Slečna Marlová zvedla obočí. „Egypt? Proč zrovna Egypt? A proč bych s tebou měla jet zrovna já?“

„Proč, proč samé proč. Ty ses Kristin vůbec nezměnila. Už jsem ti to vysvětlovala. Nemám nikoho, s kým bych si mohla užít luxusní pobyt v Egyptě. Zamluvila jsem nám ty nejskvělejší pokoje v hotelu Marriott Mena House v Káhiře. Pomysli na exotické památky, na vzrušující přednášky!“ Odmlčela se pro dramatický efekt.

„Přednášky o kletbě faraonů budou úžasné. Vzpomínám si, jak tě ve škole tajemství Egypta zajímalo.“

„Nezlob se, ale nevím, co si mám o tom všem myslet. Objevíš se víc než po třiceti letech. A jak ses proboha dozvěděla, kde dočasně bydlím?“

„To je takové malé tajemství. Sledovala jsem tě zpovzdálí. Chyběla si mi, ale neměla jsem odvahu tě oslovit. Myslela jsem si, že po těch hrůzách, co jsi zažila oceníš změnu. Poslouchej miláčku! Hotel Marriott Mena House v Káhiře se nachází v blízkosti Velkého egyptského muzea s výhledem na Velké pyramidy v Gíze a je obklopen nádhernou zahradou. Hotel nabízí lázně, fitness centrum a bazén. Pokoje jsou zařízeny ručně vyrobeným nábytkem. Samozřejmě nechybí klimatizace, vlastní koupelna s županem a pantoflemi. Snídaně se podává v jídelně s výhledem do zahrady. To přece nemůžeš odmítnout. Všechno platím. Miláčku, čeká nás nádherný měsíc nic nedělání.“

„Měsíc?“ podivila se slečna Marlová.

„A co sis myslela, že bych se namáhala pro tebe jet do Skotska kvůli třem dnům v Egyptě?“

Byla pravda, že Kristin měla slabost pro egyptskou historii, ale měla své důvody, proč si od Emmy chtěla držet odstup. Přesto byla myšlenka na odjezd z ponurého skotského počasí lákavá. Navíc v Emmině tónu bylo něco, co naznačovalo, že tento výlet je o něčem víc než jen o přednášce.

„Jaký je skutečný důvod, Emmo?“ zeptala se slečna Marlová a založila si ruce na hrudi. „Proč Egypt a proč teď?“

Úsměv Emmy na chvíli pohasl, než znovu nabyl plné síly. „No přece, aby sis rozšířila obzory, samozřejmě!“

Ale slečna Marlová se nedala tak snadno oklamat. Věděla, že za tím je víc než jen to. Mnohem víc. Koneckonců, tohle byla ta samá

Emma, která jí kdysi ukradla přítele Harryho přímo pod nosem. Rána byla stále čerstvá, ale nemohla popřít, že ji to zaujalo.

„Dobře,“ řekla rezignovaně. „Všechno mi o tom pověz.“

Emmě se rozzářily oči. „Nebudeš toho litovat, slibuji. Bude to naprosto úžasné!“

Slečna Marlová si nemohla pomoci a pořád přemýšlela, proč ji láká právě do Egypta. Zatímco Emma štěbetala o velkoleposti země faraonů, nemohla se zbavit pocitu, že na tento výlet byla pozvána z důvodů, který se jí nemusí líbit a měla pravdu.

Třetí kapitola

Emma odešla do hotelu v Invernessu s tím, že se má Kristin rozhodnout, který den bude chtít odcestovat, a pak ji má zavolat. Podala ji na úhledné vizitce své číslo mobilního telefonu.

Slečna Marlová seděla u kuchyňského stolu, obklopena slabou vůní čerstvě upečených koláčků a tichým šumem krajiny za oknem. Emma Evansová její bývala kamarádka si na ni náhle vzpomněla. Proč? Její myšlenky se toulaly k ozvěnám středoškolských drbů a zrady.

Kletba faraonů! Proč ji zrádkyně Emma láká zrovna na kletbu faraonů?

S povzdechem se rozhodla navštívit místní knihovnu, aby si uspořádala myšlenky. Byla to malebná budova, zasazená mezi městskou pekárnou a poštou. Knihovnice, paní MacDonaldová, vzhledla od svého stolu a na rtech jí hrál vědoucí úsměv, když se slečna Marlová přiblížila k jejímu stolu.

„Copak vás trápí slečno Marlová,“ řekla s náznakem šibalství v hlase.

„Jde to tak na mě vidět?“

„Hm. Co pro vás mohu udělat?“ věděla, že Kristin se málokomu svěřuje se svými problémy.

„Nemáte nějakou knihu o kletbě faraonů spojenou s britským archeologem Howardem Carterem?“

„To je ten archeolog, co našel v roce 1922 sarkofág s Tutanchamonem, že?“

„Ano, přesně ten.“

„Něco tu mám, chvíličku,“ šla knihovnice hledat žádanou knihu.

Slečna Marlová se potřebovala dozvědět, co nejvíc, aby pochopila proč ji Emma po tolika letech zve do Egypta. Nebylo pro Emmu typické být štedrá bez postranních úmyslů. Navíc slyšela o podivných událostech v tom konkrétním hotelu, kde se chce Emma ubytovat – Marriott Mena House. V recenzích se někteří hosté zmínili ve smyslu, že tam straší.

„Mám tady, akorát román od Elizabet Petersové,“ vrátila se knihovnice s knihou *Kletba faraonů*.

„Román nechci. Já jsem myslela nějaká fakta – spíše dokument,“ přesto si Kristin knihu vzala a listovala v ní.

„Počkejte, teď si vzpomínám na jeden obsírnější článek v jedné encyklopedii o kletbě faraonů,“ knihovnice odešla.

Náhle vešel do knihovny detektiv Flynt a jeho oči skenovaly místnost, dokud se nezastavily na slečně Marlové. Pracoval na případu týkajícím se ukradených artefaktů z kostela v Elginu, které ho přivedly do Invernessu. Také měl zájem si půjčit nějakou knihu, aby se lépe ve starožitnostech zorientoval. Překvapilo ho, že tam vidí Kristin, pohrouženou do knihy s názvem *Kletba faraonů*.

„Jak se máte, slečno Marlová? Jak vidím, zase si nedáte pokoj a zajímáte se o nějaké kletby,“ zeptal se s úsměvem. Vzhledla, ve tváři se jí mihla směsice rozpaků.

„Detektive Flynte. Moc ráda vás vidím. To je neuvěřitelné, právě jsem přemýšlela o tom, že vám zavolám a pozvu k sobě na čaj, abych se s vámi rozloučila.“

„Rozloučila?“ vyhrkl detektiv. „Myslíte, že je to dobrý nápad se tak brzo vracet do Londýna?“

„Představte si, že jsem náhle dostala nabídku cesty do Egypta,“ stručně mu vylíčila setkání s Emmou. S rozpaky potom na konci svého vyprávění přiznala, že ji odloudila chlapce, kterého velmi milovala. Zrada dvou nejbližších lidí ji tak zničila, že už zanevřela na muže a raději zůstala starou pannou.

Detektiv pozorně naslouchal, jeho pohled byl bystrý, když vstřebával každý detail. Znal ten pohled v jejích očích, ten, který prozrazoval, že se chystá vydat na dobrodružství, kterému možná plně nerozumí. Byl to ten samý, který ji zavedl do větších problémů, než si za ta léta přál vzpomenout.

„Slečno Marlová,“ začal pevným, ale zároveň jemným tónem, „myslím, že byste si tuhle cestu měla raději rozmyslet. Egypt je daleko, a pokud je na tom, co jste o tomto hotelu slyšela, byť jen špetka pravdy, není to místo, kam byste se měla uchýlit.“

Slečna Marlová při zvažování jeho slov mírně přimhouřila oči. Ocenila jeho starost, ale také věděla, že plně nechápe hloubku situace. „Emma a já máme nějaké nedokončené záležitosti,“ řekla s tichým odhodláním. „Musím jet, detektive. Kromě toho, proč by mi měl uškodit malý výlet do luxusního hotelu?“

Flynt si povzdechl, když si uvědomil tvrdohlavost, která ji tolikrát dostávala do problémů. „No, pokud jste odhodlaná jet, dovolte mi, alespoň vám s přípravami pomoci. Než vstoupíte do

letadla, měla byste vědět pár věcí o oblasti, kultuře a potenciálních nebezpečích v Egyptě.“

„Tady je ta encyklopedie,“ přerušila jejich rozhovor knihovnice. Slečna poděkovala a vyšla s detektivem ven z knihovny.

„Jste milá, že mě zvete k sobě na čaj, ale nemohu – mám neodkladnou práci.“

„Opět pracujete v policejním sboru?“ zeptala se radostně, neboť věděla, že byl detektiv díky své neodbytnosti u jednoho významného politika vyhozen.

„Kdepak. Pracuji pro jednu soukromou detektivní kancelář v Elginu, která mi dává složitější případy s ohledem na mé zkušenosti s různými delikty.“

„To taky není špatné,“ řekla slečna Marlová, ale Flynt velké nadšení neprojevoval.

„Tak tedy na shledanou,“ podala svému příteli ruku.

„Ještě se loučit nebudeme. Chci vás doprovodit na letiště a taky si prohlédnou vaši společníci. Takže doufám, že mi dáte vědět, kdy odlítáte.“

„Samozřejmě. Budu ráda, za váš doprovod.“

„A jestli mi dovolíte, tak bych si rád tu vaši Emmu trochu proklepl,“ vytáhl svůj malý zápisník a Kristin mu nadiktovala vše, co o své kamarádce věděla.

„A taky vás chci požádat, aby jste mi pravidelně volala, a pokud od vás neobdržím do tří dnů žádnou zprávu, letím do Egypta. Jak se ten prokletý hotel jmenuje?“

„Hotel Marriott Mena House v Káhiře. Jste moc milý. Samozřejmě bych vám zaplatila cestu a...“